

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561762736/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

syntes han at have seet langveis borte, ved Donau, da Skibet lystigt foer afsted med ham over Svælg og Hvirvel. Ja, den kolige Hvælving, hvor de nu sad og drak mellem de tykke Muurpiller, mindede ham om Klosterhallerne. Hvad Hjertet tænkte, maatte Munden sladdre om, enten det saa morede de Andre, eller ei.

»Men saa reis igjen!« var Omqvædet, de Andre udtalte.

»Jeg skal nu trække den røde Kjoie paa!« sagde den unge Bonde, som en Maaned afsted, men jeg har Raad og Villie til at kjøbe En i mit Sted! tusinde Rigsdaler i Sedler tæller jeg op paa Bordet! kunde I have Lyst?»

Tusinde Rigsdaler Sedler! hvilken Duft lae der ikke i disse hvide Blade, en Duft, som kunde fylde Hjertet med Rigdommens Dromme. Den stakkels Skrædder slog Øinene i Veiret og saae gennem Vinduet Landtræernes grønne Krone. Mon det var de grønne Blade der, eller hine hvide, der virkede stærkest paa hans Hjerte?

Udenfor Gaarden, ikke langt fra hvor Smedien ligger, sees endnu en mægtig Trunte af en stor Eeg. Den Gang stod hele det gamle Træ; et stort Jernkors fra Catholicismens Tid var fæstet ind i Stammen. Da Spanierne 1808 lae i Fyen, var dette Træ dem et helligt Crucifix ved Veien, et Altar under aaben Himmel, foran hvilket de knælede og øvede deres Andagt. De solbrændte Skikkelser lae her paa det friske Græs og fæstede fulde af Fortrøstning deres mørke Øine til det hellige Tegn, Præsten stod foran og Sangen lød i det fremmede, melodiske Sprog. Nu var Træet ikke længer hvad det havde været, Lynilden havde i det sidste Aar standset dets Livskraft, kun een eneste grøn Green stak frem mellem de andre bladløse og fortørrede. Veien skulde udbedres, det gamle Træ maatte bort; Øxen var alt trængt dybt ind, et langt Toug var snoet om Stammen, og i tilborlig Afstand fra den Heste spændte for. Snart vilde Træet falde.

Skrædderen med sit Selskab stod der paa Veien, da Pidsken smelvede, og Hestene med al deres Kraft gjorde et Ryk frem. Det gamle Træ rystede sin tørre Krone, men Stammen stod fast. Endnu et Ryk, og det sank med en mægtig Knagen og en huul Drønen hen ad Jorden, det dreiede sig i Faldet, det gamle Jernkors vendte opad. Der lae det stolte Ege-Lig med sit Ordenstegn paa Brystet.

Commandeersergeanten gjorde en lignende Bemærkning. Skrædderen saae tankefuld hen for sig; hvad han grundede paa blev ham mere og mere klart: »falde med Ære i Krigen er dog den bedste Død!